

zák.). Protože pak jde o potvrzující rozsudek a částka, o které rozhodl odvolací soud, u žádného z nich nepřevyšuje hranice stanovené v § 502 odst. 3 c. ř. s. ve znění před novelou ze dne 11. prosince 1934 čís. 251 sb. z. a n., není dovolání přípustné, neboť podle toho také na straně žalované jde o spojené jednotlivé závazky odpovídající děleným nárokům žalobců.

Čís. 14818.

K § 40 vl. nař. čís. 57/27 Sb. z. a n.

Soudy nejsou povolány k tomu, by určovaly výši nájemného podle § 40 vl. nař. čís. 57/27 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1935, Rv I 24/34.)

Žalobcové se domáhají zjištění, že požadavek žalovaného družstva na zaplacení nájemného v roční částce 15.000 Kč za léta 1927 až 1933 není po právu, a by soud určil výši tohoto nájemného. N i ž š í s o u d y žalobu zamítly. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání a uvedl v

d ů v o d e c h :

Dovolatelé vyslovují názor, že jim přísluší právo žádati na soud, aby ve smyslu § 40 vládního nařízení o stavebním ruchu čís. 57/27 sb. z. a n. provedl řízení a rozhodl, v jaké výši jest podle citovaného nařízení nájemné odůvodněno, ježto jde o nájemné zákonem stanovené. Tento názor jest mylný, neboť není nikde v zákoně stanoveno, aby soudy určovaly výši nájemného ve smyslu § 40 cit. vládního nařízení. Nárok takový tedy žalobcům nepřísluší a jejich názor, vyslovený v dovolání, že totiž žalobní prosba může také směřovati k tomu, aby bylo nějaké právo stanoveno (Rechtsgestaltung), nemá v této všeobecnosti opory v zákoně.

Čís. 14819.

K § 904 obč. zák.

Odložení splatnosti pohledávky až žalovaný dostane hostinskou koncesi.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1935, Rv I 141/34.)

Proti žalobě na zaplacení zažalované pohledávky namítla žalovaná, že pohledávka není dosud splatná, poněvadž ujednala se žalobcem, že bude pohledávka ta zaplacená až po udělení hostinské koncese jemu. Žádost za hostinskou koncesi dosud udělena nebyla. P r v ý s o u d žalově vyhověl, o d v o l a c í s o u d žalobu pro tentokráte zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Splatnost pohledávky byla původně stanovena na den 1. června 1932; později však otec žalované na upomínku žalobcovu odpověděl, že mohou

zaplatiti teprve, až dům bude prodán, anebo žalované udělena bude koncese na tento dům, načež žalobce odvětil: »Da müssen wir halt warten.« Neprávem v tom spatřoval odvolací soud ujednání odkládací podmínky dle § 696 obč. zák., což by předpokládalo, že právo žalobcovo požadovati odměnu za provedené práce mělo nabýti působnosti až po splnění podmínky. V souzeném případě však není sporu o tom, že vznik práva nebyl nikterak pochybný a závislý na určité události. Při správném výkladu výše uvedeného ujednání dle pravidel § 914 obč. zák. byla jen splatnost odsunuta na dobu prozatím neurčitou; ovšem však rozuměti lze onomu ujednání podle obvyčeje poctivého obchodu jen tak, že žalobce chtěl povolit odklad platební lhůty na dobu nepřilíš dlouhou, nikoliv však na dobu nedozírnou, až by snad žádost za udělení koncese prošla všemi instancemi. Jinak kdyby žádosti buď vůbec nebo v dozírné době nebylo vyhověno, dlužno míti za to, že se věc má stejně, jako kdyby žalované povoleno bylo zaplacení dluhu dle možnosti. V takovém případě dle § 904 obč. zák. určí soud podle slušnosti dobu plnění. Uváží-li se, že žádost za udělení koncese byla podána již 24. listopadu 1931, a že v době vynesení rozsudku prvního soudu dne 6. dubna 1933 nebyla ještě ve druhé stolici vyřízena, dlužno uznati, že žalované byla ponechána dostatečná doba, aby dluh dle možnosti zaplatila, jak to vyslovil první soud.

Čís. 14820.

Odevzdání věci iure crediti a předpis § 367 obč. zák.

Odevzdání pozůstalosti »iure crediti« tvoří jen titul k nabytí vlastnictví singulární sukcesí.

Komu byla odevzdána věc iure crediti, ač věděl, že zůstavitel nebyl jejím vlastníkem, nenabyl k ní odevzdáním iure crediti vlastnického práva; prodal-li věc kupiteli, který o tomto nedostatku věděl, nenabyl vlastnického práva k věci ani kupitel.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1935, Rv I 232/34.)

Žalobce dal do zástavy losy, jichž vydání se žalobou na žalovaném J-ovi, od něhož je žalovaný koupil. Nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Žalovaný nekoupil cenné papíry od Jana J-a, nýbrž od Františka J-a, jemuž byly odevzdány iure crediti. Když žalovaný od Františka J-a losy kupoval, nemohl míti zajisté žádného podezření co do poctivosti jeho držby, když tomuto cenné papíry rozhodnutím soudním do vlastnictví byly odevzdány. Žalobci nepodařilo se prokázati obmyslnost žalovaného, kterou by musel dokázati, aby tento jako nepoctivý držitel mohl býti ve smyslu § 368 obč. z. k vydání věci vlastníkovu přidržen. Žalobce namítá, že prodatel, totiž František J. nebyl vlastníkem, když prý jest dědicem a jako universální successor převzal aktiva i pasiva pozůstalosti, tedy i práva a povinnosti zůstavitele v tom rozsahu, v jakém je měl zůstavitel. Odevzdání pozůstalosti dle § 73 nesporného patentu nezakládá však žádnou universální successi, nýbrž jmění pozůstalostní přenechává se tu na zapravení jednotlivých